

מסורת הש"ס

(א) [לקמן פה.] (ב) [לעיל
פה.] (ג) [לקמן פה.] (ד) [לקמן
פה. (א.)] (ה) [דף פה. (א.)]
מ:]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טור וכו':
דמופלג ארבע' קו':
(ב) ד"ה אלף בממונה וכו':
אלף בהמשכה כדמקו:
(ג) תוס' ד"ה שני וכו' וליט
רגיל במנה זה ולכך:

גליון הש"ס

גמ' א"ל אב"י לר"י הא
ר"י דשמואל היא לעיל
דף ז ע"ה יצמות דף יח
ע"ה כמובנות דף יב ע"ב:

כיצד משתתפין פרק שמיני עירובין

בור שבין שני חלירות. הפרודות זו מזו ומפסיק ביניהן כעין מנזר
קטן ואין דיורין פתוחין לו והבור בלואו הפסק מופלגת מכילת זה
הרשעה ט'. דאי לא הו' (ב) דמופלג הו' שמישו בנחת וכו' כמו שהבור
המזהב בנזר וזו המזהב בנזר וזו שרשט שניהו שולטת בה ומנזר ממנזר (א)

זכור שבין שתי חצירות אֵין ממלָחָה
 הימנה נבצתה שזה חוסר על זה עד
 שיעברו או עד שיעשו ממלֵיה
 נבצור ק. הדיב ר"י: זה מוֹזֵי וְזוֹ
 עמלָה. ממלָה עד לצור וממלָה דרך
 וְזִמְנוּ וכן זה דכיון דמוסלַת ד' לֹא
 מִשְׁלֵט ביה לְאִסְרוֹ זה על זה ומשום
 שיהא רשות לְשִׁנְיָה בנבצר נמי לִכְחַ
 דְּיִירֵיָן פְּתוּחִין לְהַלֵּךְ לְהֵאֵר
 נִלְכָּד בְּרַגְלָא וְאִין תְּשַׁמְשִׁין בְּכָךְ אֵלֶּה
 דְּרִיךְ אִירֵי. וּבְדִין הוּא דְּזִמְנוּ נמי לֹא
 לִיבְצֵה אֵלֶּה מִשּׁוֹם הֵיכֵר בְּעִמְלָה שֶׁלֹּא
 תִּשְׁמַשְׁמוּ בְּרִשְׁתָּא אַחֲרֵת שֶׁזֶּם שִׁים
 עִירּוֹב מִשּׁוֹם הֵיב מִתְקִין הֵכֵל פּוֹרְחָה
 וְדוֹסְתוּהָ אַחֲרֵת בְּתַסְכַּת שַׁבַּת בְּפִקֵּךְ
 אִסְרוֹךְ (דף ק:) סְפִיפֵה דְּרֵי הוּא אִמֵּר
 מוֹזֵיִהּ יִמְנֵה וְזוֹ חַל שְׂהוּא וּמִמְלָה
 וְעִמְלָה וְהֵיכֵל דְּהֵס דְּלִטוּ אֵלֶּה הֵיכֵר
 בְּעִמְלָתָא דְּלֹא לִימִי לְעִלְטוּלִי מִכְרַמְלִית
 אַחֲרֵת לְהֵרִי" וְהֵס לְגַבִּי מִיֵּיךְ ס"ל
 דְּרַמְלִית אֵלֶּה מִקּוֹם קִרְעִיתָהּ
 דְּלֹא כְרַמְלִית הִיא אֵלֶּה קִרְעִיתָהּ
 דְּלֹא אִירֵי דְּמִיָּה מִקּוֹם פְּטוֹר הוּא
 דְּמִיָּה כִּמְאֵן דְּלִיתְהוּ דְּמוֹ: אִפְּסִי
 קִנְיָה. דְּלֹא מִינְכֵר כּוֹלֵי הַיָּד שִׁיר:
 וְהֵס דְּרֵכְ יְהוּדֵה. דְּנִעַי מִיָּקוֹן כִּי
 שְׂהוּא: דְּשְׂמֹאלֵהּ הִיא. שְׂמֹאלֵהּ רֵבִי
 שְׂהוּא לֵה דְּרִיךְ מִתְקִין קִנְיָה: דְּאִי
 דְּרֵכְ. דְּהוּב נמי רֵבִי מִיָּה לֹא
 שְׂהוּא לֵה דְּרֵכָא אֵין אִלְמֵס אִסְרוֹךְ
 עֲלֵיהּ כְּתוּבָה שְׂתַּמְשִׁים מוֹסְלָה חוּס שְׂפִיר
 לְזִמְנוּ דְּלִי בְּחִירָה ד' טַפְסִים וְאִפְּסִין

קניא לא לר' : ודשמואל מסיבא. מאחו מימרא דשמואל סלקא דעמיה דלבי לשמע דרבי יהודה דשמואל גמר לה. סלקא דעתך שמיא דרבי שמעא אבי לאה דרבי יהודה מילתא בלחסי נפשיה שמעא דאמר דרבי יהודה בור שני שמי ציריות מפלגת ארבעה מכאן ומכאן וזי מילאי קנה כל שהוא וממלא וכו' ולא שמעא בדידיה אלא דשמואל דהי שמה דהא דשמואל דרזי כל שהוא שמעא אבי לאה דרבי יהודה מאי חייבינן לן דשמואל מיכא לא הכא אשמעינן שמואל בדידי דבעי שיקון גג זה ראי לתשימין א"כ וזרקין עליו שום דבר דסמא דר"ר אבהא חסופי סמוך לתלמיס ומתהקיס על כרתי : וילתא דרבי דרבי אבהא גמור הוא להן כיומחא וסודא [פד] : אלא מאה כו' . דלבי שמעא דרבי יהודה אלהימיה דשמואל יביקו קלמר אבי לא דבעי דרבי יהודה קניא דשמואל גמר לה דבעי שיקון ואחא לאשמעינן כל שהוא אמר לויף דרבי יהודה מיייה דה"ל קניא : ודבר מסיבא. אשמעינן מאי ארס אופר על מנידו דרך אריר : אלא כמכובה. שאין דגוביה ממה עשרה דר לשעמיה דלמר [פד] : לה בלשול ולה בוריקא אשמעינן אקורין דשמיס דלשול חוריקא חשיב שמיס אכל מופלגת ונבגדה ד' כיון דאין לתחומיה כלן שמיס מופלג בנפשו : אחר ולא שמיס הוא. לא מאן לשון הפלגה בשי"ס בגבהא אלא [פד] בנשכה דקמן במתניתין [פד] בדי"א כמכובה כו' : שאני הכא דידין ודלו. בוריקא אחר חוריקא גובה ושלול ואלו בלשול לחוד משלשל לוי' : כלום בנפסו אחר בוריקא דמי. אכל גז דר דשנין שיון וזו ואין בהן פרוחין ואין להן בעלים אלא בני הבתים האלו ויש לחלוקתם בנתיים מחורב : וזו שמיס. בחורבה הסמוכה לו שחלוקתם גמור ע"י וריקא הויאל ואין לו שמיס גמור בחול שאין לו זה פסח פסח לה אלא חנון אין פירלת המחילה אופרת ומותר לשמיס ביהול הוא אינו יכול להשמיס דרך חנון למחוק אלא ע"י וריקא וחצירו וזו אופר ע"י ואפ"ש שמיס דה בחול בוריקא אחר שאין לו עליו שמיס אלא ע"י אריר אכל כמכובה לחצרו לא שמיס

פה.

בַּרְךָ שבין שתי הצדירות מופלגת כבודתה ד' ב'ו'. פירש בקונטרס שיש בין שתי הצדירות כעין מנזר קטן ואין דיורין פתוחין לו והבזר בכותו הספק זה מוזיל לו כל שזא עד לבזר וממלא דרך חליתו וזו זה דמיון דמוסלמא ד' לא שלתי ביה לאסור זה על זה ומשום

בור שבין שתי חצירות מופלגת מכותל זה ארבעה ומכותל זה ארבעה זה מוציא וזו כל שהוא וממלא וזה מוציא וזו כל שהוא וממלא ורוב יהודה ידיה אמר אפילו קניא אמר ליה אביי לרב יוסף^א הא דרב יהודה דשמואל היא דאי רב^ב הא אמר "אין אדם אוסר על חבירו דרך אויר ודשמואל מהכא אילמא מהא^ג דאמר רב נחמן אמר שמואל גג הסמך לרשות הרבים צריך סולם קבוע להיתרו דילמא כדרב פפא אלא מהא זה מוציא וזו כל שהוא וממלא וזה מוציא וזו כל שהוא וממלא מעמא דאפיק הא לא אפיק אמרין אדם אוסר על חבירו דרך אויר ודרב מהכא אילמא מהא^ד שתי גוזמאות זו למעלה מזו עשו מחיצה לעליונה ולא עשו מחיצה לתחתונה שתינה אסורות עד שיעברו^ה ואמר רב הונא אמר רב לא שנו אלא בסמוכה אבל במופלגת ארבעה עליונה מותרת וותחתונה אסורה דלמא שאני הכא דכיון דלזה בוריקה וששלו ולזה בששול לחוריה כלזה בוריקה ולזה כפתח דמי אלא מהא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבובא אמר רב ישני בתים ושלוש חורבות ביניהם וזה משתמש בסמך שלו על ידי זריקה וזה משתמש בסמך שלו על ידי זריקה והאמצעי

הנזכר לחצר מצידין דרך מלמעלה מ' דהו מקום פטור כדאמרין
במשמטין שני בתי משני ידיו ודברים דמותו לזרוע דמה לה:
דילמא כרב פסא. כיומא וסודות דהו מעיקרא סלקא דמיה
לחיי' במשאות כבדים דלזותן אין רגילין להתקרב
לבתלים דמשמטין כגג ע"י וזיקה כגון דמות שמשטיין משאות
במקלות על כתפיהם וטשוירוס לכתף דמחפסין הוה הגג י"ש הפסק
ד' מן הארץ ולגג ומשי כיומא וסודרא שול דכר קל ורגילין
להתקרב לבתול ולא הוה דרך ארץ:

שנני בתים ושש חורבות ביניהם. פירש בקונטרס שאין לחשוב
בעלים אלא בני הבתים האלה משמע דכפר דאם יש להם
בעלים דאוסרין אותן הבעלים על בני הבתים אפי' דאם אוסרין
אח הארץ ואת המבז שפחוטין על דקיי' למי יודעה ליתם התבן
ואינו אוסר (ובפירקין) ומי פסקין כר"ש דאמר דירה בלא בעלים לא
שמה דירה מכל מקום בחובה מיהא אסור לעטול ובסוף הדר (ועל
פ' טז.) פירש כן כהדור גבי דילמא אחי נאפקין מאלי דבתיס חורבה
פירש והרי רשות אחת אתא שיה לא בעלים וצמבון לא נשתפס
פירש אסורם דבתיס (ועל) אינה אוסרת אלא אסור דירה בלבד
דהיינו אסורם פיתא או מקום לינה והא דשרינן הכא להשתמש בסמך
על אפי' שם לחבירו כמו כן חלק בה איני אוסר על זה כיון שגם זה
יש חלק בה דשניהם שותפים בשלשון אוסרין וזה על זה
אחת הסודים כיון דהו לא שפשימו צנחא ולחבירו נקשה ובשמי
ונוטרותא דפון פירקין עשו לתחומיה סילקו נפשייהו מעלינה ובשמי
אוסרין את העלינה אף על פי שעשו אותה בשותפות ויש להם
חלק בה ואין נראה לר"י לעשות דירה בלא בעלים דירה לחאין
לאסור לעטול בחבור אוסר דאמר דלחבריה בלא דירה אלא ממיר
נאפקין מאלי דבתיס לחורבה ממיר בחבורה הפחותה צנחא וממיר
שאותו בית פתוח לצד אחר ואינו רגיל צמבון (ו) ולכן אין המבז
יבחר צנחא וקורה משום בית אלא משום חורבה וממיר שפיר
הכא בחורבות שיש להם בעלים וכו' דלא דייר צהו לא אסרי:
לימא

דרך דרך אייר שלו בפיראה עד תוך חורבה זו אינו חסר על חזרו דרך
אפילו בוריקה האיל ויש לחזרו בה משמש נוח בשלשול סמוך לחלוני:
ואחרי

עין משפט
גד מצות

שו"א א תר"י ס"ג מהל'
 עירובין הלכה כג'
 טו"ש"ע א"ח פ"י שש סעיף
 כ:
 י"ז ב תש"י שם הלכה ח

רבינו חננאל

[illegible]